

A vitéz szabólegény

Egyszer volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egy király. Ennek a királynak két olyan kertje volt, amelyik csupa selyemfüvet termett. Egyszer eszibe jut a királynak, hogy lekaszáltatja a füvet, hadd egyenek a lovai selyemszénát. Egy sereg kaszást hívat, s parancsolja nekik, hogy menjenek a kertbe, s a füvet kaszálják le. Előáll a kaszások közül a legbátrabb beszédű, s azt mondja a királynak:

- Felséges királyom, ha karóba húzatod a fejünket, sem kaszáljuk le a selyemfüvet, mert az egyik kertben három óriás lakik, a másikban meg három medve, s azokkal nemhogy mi, de még a felséged katonái sem bírnának: halál fiaik lennének, amint a fűbe belevágnók a kaszáinkat.

Éppen akkor vetődött az udvarba egy vándor szabólegény, hallja, hogy mit beszélnek a kaszások, s mindjárt ajánlkozik a királynak:

- Felséges királyom, csak bízva reám, én elpusztítom az óriásokat is, a medvéket is. - No, hallod-e - mondja a király -, nem nézem ki belőled ezt a nagy vitézséget, hanem ha csakugyan embere lész annak, amit mondasz, neked adom a fele királyságomat. Egyszeriben kezet csapnak, s a szabólegény csak annyit kíván a királytól, hogy adjon neki egy nyulat, egy darab túrót meg egy vérrel telt hólyagot. No, ez ugyan nem volt nagy kívánság. Mindjárt hoztak a vadaskertből egy nyulat, a kamarából túrót, egy nagy disznóhólyagot pedig megtöltöttek vérrel. Hátramegy ezekkel a legény a kertbe, abba, amelyikben az óriások tanyáztak, s hát éppen sétálnak az óriások nagy urasan, hátratett kézzel, a puha selyemfűben. Odamegy a szabólegény, megbillenti a kalapját, köszön az óriásoknak, azok csak úgy foghegyről fogadják, s odaszólnak neki:

- Mit keresel itt, te emberizink? - Nézem a füvet, hogy le lehet-e már kaszálni. - Majd lekaszálok én veled - mondotta a legöregebb óriás -, csak várj egy kicsit. - Nono, kend is várjon egy kicsit - mondotta a legény -, majd meglátjuk, ki tud többet.

Nagyot kacagnak az óriások, de akkorát kacagtak, hogy a kacagásuk még a föld alatt is ekhót vetett. Mikor jól kikacagták magukat, mondja a legfiatalabb óriás:

- No, hát gyere, próbáljuk meg, fussunk versenyt! - Én nem bánom - mondta a szabólegény -, hát csak futamodj meg. Megfutamodik az óriás, de abban a pillanatban a szabólegény elereszti a nyulat, s utána kiált az óriásnak:

- Hát ez is futás?! Hiszen az öcsém is jobban fut, mint te! - s csakugyan a nyúl egy szempillantásra úgy elhagyta az óriást, mintha nem is lett volna. A legénnyel nem is futott versenyt, meg sem próbálta. Akkor meg a középső óriás állott elé, egy nagy követ vett a kezébe, azt darabokra tördelte, s mind egy falásig megette.

- Ezt csináld utánam, öcsém! - mondta a szabólegénynek.

- Ó, az semmi! - hetykélkedett a szabólegény. Rátette a túróját a kőre, aztán elkezdette nyomkodni, s mutatta az óriásoknak.

- Lássátok-e, én még levet is facsarok a kőből.

- Hm, ez csakugyan erős legény - mondotta az öreg óriás a másik kettőnek -, csak legyünk vele jó barátságban! Nem is próbáltak vele többet, hanem éjszakára ott marasztalták a házuknál, jó vacsorát adtak neki, aztán ágyat vetettek, hadd feküdjék le.

A szabólegény azonban élt a gyanúperrel, gondolta, hogy ha elalszik, ezek az óriások majd elpusztítják: nem feküdt le hát az ágyba, hanem maga helyett egy taplós csutakot fektetett az ágyba, a párnára meg a vérrel telt hólyagot, ő maga pedig lefeküdt az ágy alá. Hát csakugyan éjfél tájban jön az öreg óriás egy karddal, s úgy odavágott a hólyaghoz, hogy egyszeriben szeme közé loccsant a vér. Azzal kiment a társaihoz, mutatta nagy örömmel a véres kardot. Most már nincs, mitől tartsanak, megölte a legényt.

Az óriások mindjárt le is feküdtek, el is aludtak, de éppen csak ezt várta a vitéz szabólegény, mind a három óriásnak lenyisszentette a nyakát, kardra szúrta a három fejet, s úgy vitte reggel a királyhoz.

- Na, fiam - örvendezett a király -, te igazán vitéz ember vagy! Most csak pusztítsd el a három medvét is, aztán tied a fele királyságom. Kell-e valami?

- Nem kell egyéb, felséges királyom, csak egy hordó bor, azt vitesse ki a medvés kertbe, a többi az én gondom. Viszik a hordót a kertbe, s amint az emberek eltávolodtak, a szabólegény leütötte a hordó tetejét, azután meghúzódott egy fa mögé s úgy leste, várta a medvéket. Na, nemsokára elé is cammogtak azok, nekidőltek a hordónak, mind egy cseppelő cseppig megitták a bort, de meg is részegedtek attól úgy, hogy abban a helyben felfordultak, s meg sem is tudtak mozdulni. Akkor a szabólegény szépen odasétált, az óriások kardjával a medvéknek is levágta a fejét, mind a három fejet a kard hegyére szúrta, s vitte a királynak nagy diadallal.

- Megöltem a medvéket is, felséges királyom. De bezzeg megrökönyödött a király! Most már mit csináljon? Odaadja ennek a hitvány szabólegénynek a fele királyságát? Erősen megbánta az ígéretét, s ugyancsak törte a fejét, hogy s mint tudjon megszabadulni a szabólegénytől. Gondolt ide, gondolt oda, s azt mondta a szabólegénynek:

- No, te legény, a fele királyságomat megnyerted, de addig mégsem adom kezedre, amíg az anyósomat a pokolból vissza nem hozod.

- Ne féljen, felséges királyom, visszahozom én, csak adjon nekem egy nagy bivalyszekeret, s arra a szekérre tétessen egy nagy hordó vizet. Hiszen adott neki a király jó szívvel szekeret, adott volna nem egyet, százat is, csak menjen el a pokolba, mert abban reménykedett, hogy ha az ördögök szerte nem szaggatják, majd elpusztítja az anyósa a szertelen sok beszédével.

Elmegy a legény, megérkezik a pokol kapujához, ott az ostorával elkezd szörnyen rittyegtetni, pattogtatni. Szalad is mindjárt egy ördög nagy lelkendezve, s kérdi:

- Hé, legény, mit rittyegtetsz itt? Minek jöttél ide? - Annak, hogy adjátok ide a király anyósát, hadd viszem haza.

- Olyan nincs! - pattogott az ördög.

- Bizony, ha nem adjátok ide, tudd meg, hogy ebben a hordóban szenteltvíz van, mindjárt megszentelem vele ezt a helyet, s templomot építek ide. Hej, megijedt az ördög, szaladott be a pokolba, s jelentette, Plutónak, hogy mit akar egy legény. De megijedt Pluto is, megijedtek az ördögök mind, s eszük nélkül vitték ki a király anyósát a pokolból, felültették a szekérre, hadd vigye a legény.

Na, haza is vitte a vitéz szabólegény a király anyósát. A szegény király már nagy örömben volt, hogy a legény odapusztul a pokolban, nem kell vele megosztani a királyságát. De bezzeg elmúlt az öröme, mikor meglátta az anyósát! Úgy megijedt, hogy meg sem várta, míg az anyósa feljött a palotába, elszaladt, mintha a szemét vették volna ki, s a világ végéig meg sem állott.

A népek csak várták, várták, hogy jön-e haza a király, nem-e, de bizony eltelt egy hét, eltelt kettő, eltelt több is, s a király csak nem jött vissza. Egyszer aztán megunták a várakozást, összecsődült az egész ország a király városában, s a vitéz szabólegényt kikiáltották királynak. Így volt, vége volt, mese volt. Aki nem hiszi, járjon utána.